

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi powodów B. W. – D., A. D., E. D., B. T. i Z. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w L.

z dnia 9 marca 2010 r., w sprawie z powództwa A. G., B. W. – D., A. D., E. D., B. T.

i Z. T.

przeciwko Międzyosiedlowej Spółdzielni Mieszkaniowej MSM w L.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 lutego 2012 r.,

- 1. odrzuca skargę**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania skargowego na rzecz strony pozwanej.**

Uzasadnienie

Powodowie – /.../ wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji, tj. Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 marca 2010 r.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, który może zostać wniesiony w ściśle określonych w ustawie przypadkach.

Co do zasady skarga przysługuje od prawomocnych orzeczeń Sądu drugiej instancji, jednak w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych (art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.). W takiej sytuacji niezgodność orzeczenia Sądu pierwszej instancji z prawem musi mieć charakter kwalifikowany, a zatem może wynikać jedynie z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Jak wskazano w judykaturze wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2, należy skonkretyzować i uprawdopodobnić (postanowienie SN z dnia 16 maja 2008 r., I CNP 21/08, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie, powodowie wnieśli apelację od orzeczenia wydanego przez Sąd pierwszej instancji, która jednak została odrzucona, albowiem powodowie nie uiszcili w określonym terminie opłaty od apelacji. Taka sytuacja nie stanowi „wyjątkowego wypadku” w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. i wbrew ocenie skarżących nie uzasadnia poglądu o pozbawieniu powodów prawa do sądu. Powodowie nie uiszcili opłaty od apelacji, kwestionując zasadność jej pobierania, mimo że wraz z zobowiązaniem do uiszczenia opłaty od apelacji, zostali pouczeni o skutkach nieuczynienia zadość zobowiązaniu Sądu, a to odrzuceniu apelacji. W takiej sytuacji nie można mówić, że w sprawie zachodzi szczególny wypadek

uzasadniający żądanie stwierdzenia niezgodności z prawem orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Należało także uwzględnić, że niezależnie od sposobu prowadzenia postępowania poprzedzającego odrzucenie apelacji postanowienie w tym przedmiocie podlegało zaskarżeniu. Powodowie skorzystali z takiej możliwości, a ich zażalenia Sąd Apelacyjny oddalił postanowieniem z dnia 7 września 2010 r. Nie można zatem przyjąć, że powodowie zostali pozbawieni dostępu do instancji odwoławczej.

Z uwagi na powyższe, stosownie do treści art. 424⁸ § 2 k.p.c., skargę należało odrzucić. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.